

I no paren aquí les novetats. Juntament amb la poda controlada del vell aparell, que s'ha resistit tenaçment a la jubilació parcial dels seus membres, hem de mencionar dues incorporacions molt significatives. D'una banda, Joan Romero, actual conseller d'Educació, relleva Ciprià Ciscar en la vice-secretaria general i es configura com el número tres del partit. D'altra banda, i forçant els seus interessos personals, Ximo Azagra s'encarrega de la secretaria de relacions polítiques, nodrida de noves competències. Al meu parer, sobre aquests dos homes pesarà la responsabilitat d'esmenar velles i lamentables pràctiques caciquils. Professors d'universitat tots dos, lleials, però no obsequents, és dubtós que hagen acceptat aquest compromís sense unes garanties mínimes necessàries per espolsar la mol·lície que cuca el partit i omplir de contingut aquest propòsit gasós d'obrir-se a la societat. El

fet cert, o això pense, és que, juntament amb el dit Garcés, aquests dos executius no són sospitosos de la mansuetud que el secretari general Joan Lerma reclama dels seus col·laboradors més pròxims. Una altra cosa és que la cultura del silenci i de l'assentiment en què s'ofega el PSPV siga una llosa definitivament inamovible.

En aquest sentit algú ha volgut veure un signe de vitalitat en aquest 20% de vots negatius que va registrar l'elecció de la nova executiva. Un percentatge insòlit comparat amb les unanimitats habituals. Però seria enganyós atribuir aquest rebuig a discrepàncies de fons, diguem-ne estratègiques, ja que són impensables les ideològiques. Es tan sols el vot dels agreujats, que ignoren per què la bola negra els ha tocat a ells i no a altres, amb els mateixos mèrits o demèrits. En relació amb aquests revoltats, Joan Lerma ha declarat: "Aquestes resistències, les vence-

rem amb tranquil·litat." Coneixent la praxi del gran jefe m'imagino que els díscols han complert ja el seu "destino en lo universal" i es poden acollir a la jubilació política anticipada.

Al meu parer, i com a corol·lari, aquest VII congrés dels socialistes valencians ha portat la renovació al límit del possible. Encara arrossega molts elements juràsics, però en càrrecs subalterns. El vertader canvi, el de la fesomia i fisiologia del partit, passa pel relleu de Joan Lerma, i això ni es qüestiona. Tota la resta és maquillatge o decoració, que deia el militant bromista. Ara només falta saber si amb aquests retocs, el PSPV es tonifica prou per afrontar i guanyar les pròximes eleccions i recupera l'espai social perdut. El seu líder ha estat tan audaç com ha pogut. Esperar-ne més era tant com demanar la lluna en un cove.

J. J. Pérez Benlloch

Embolica que fa fort!

Planas Sanmartí descabdella l'esbojarrada situació que han viscut les institucions balears a partir del procés de definició d'Unió Mallorquina.

Com els ho explicaria perquè vostès ho entenguessin? Vegem. No sé pas per on començar. Potser pel començament, és clar. Però l'emboic és gros. M'arriscaré. O sigui, quan la desfeta d'UCD, a Mallorca es fundà Unió Mallorquina, partit centrista que, més endavant, fou regionalista i, després, es proclamà nacionalista. Coincidint, precisament, amb el moment en què el seu suport al Partit Popular per mantenir Gabriel Cañellas al capdavant del Govern de Balears des del primer dia es concretà amb un pacte pre-electoral i de govern, sota les sigles de la coalició PP-UM. A les darreres eleccions, Maria Antònia Munar, presidenta d'UM, acceptà la cartera de Cultura, Educació i Esports del Govern presidit per Gabriel Cañellas, president del PP.

Cap dels dos s'estima, això és clar, i la situació es degradà fins que Cañellas va destituir Munar. La guerra començà entre ambdós partits. Els hi estalvio detalls,

Cañellas i Munar. No s'estimen gaire.

però si la direcció d'EL TEMPS així ho vol, podem publicar un fulletó.

De cop i volta van quallar unes gestions entre UM i dos partits minúsculs. L'un, Convergència Balear, reunia uns quants nacionalistes entre els quals destacava la figura de Josep Melià, autor de llibres de tesis nacionalistes i antic secretari d'estat d'Informació, amb Adolfo Suárez. L'altre partit, Unió d'Independents de Mallorca, havia estat fundat

amb un esperit completament contrari; era un partit espanyolista, anticatalà i que havia acollit un dissident d'UM, Miquel Pascual, que estava –i hi continuà– integrat al Grup Mixt del Parlament de Balears. Així que es va fer un congrés de refundació que va consistir en la dissolució dels dos partits –encara que uns pocs de CB es volgueren quedar amb el seu–, en l'ingrés dels seus membres en UM i en la integració dels dirigents en l'estructura de poder d'UM. O siga, una absorció.

Llavors començà un procés d'autoconvenciment que era del tot necessari rompre el pacte. Després de molts estires i arronses, els òrgans directius d'UM pregueren la decisió i comunicaren al PP que es desentenien del document signat i quedava desfeta la coalició de govern. Però el conseller de Cultura, Educació i Esports, Bartomeu Rotger, va dir que el seu partit l'havia proposat per fer una tasca –la de preparar les transferències de

competències en matèria educativa que, encara, estan en mans del Govern espanyol tot i ésser l'única comunitat autònoma amb llengua pròpia que no les té— i que seguirà en el càrrec fins acabar la legislatura o ser destituït. En aquesta decisió l'acompanyen tots els seus càrrecs, i li han donat suport, donant-se de baixa d'UM, càrrecs federatius esportius, gent lligada a l'ensenyament i un total de més de cent militants, diuen.

Aquesta actitud li ha valgut ésser considerat allò que se'n diu un trànsfuga, perquè els altres càrrecs, a l'Ajuntament de Palma, al Consell de Mallorca i a qualcun ajuntament, han deixat els seus llocs. Però tant la presidenta d'UM, com el secretari general i altres, no han deixat els seus escons al Parlament de Balears o al Consell

de Mallorca o als ajuntaments. El que passa és que la presidenta d'UM i diputada M. A. Munar haurà de parlar en nom del grup mixt en el qual s'integra, i el president del Govern i del PP li respondrà, si cal, en nom del PP i UM. Per més afegir, Munar i Pascual seuran al costat de Jaume Peralta, diputat que estava en el grup socialista i que passà al Mixt, per la qual cosa és considerat un trànsfuga. Per fer bullir la pilot en aquest embolicat i saborós *popurri*, el conseller d'UM, que no és d'UM, tampoc és diputat, per la qual cosa no pot desestabilitzar l'equilibri —molt fràgil— en el Parlament amb un vot que no té. I afegirem que UM va decidir, com es pot veure, que els diputats que aconseguiren l'escó per la coalició PP-UM deixessin la coalició, però no l'escó. I que

aquests acusen de transfuguisme a qui no deixa el càrrec però no té l'escó.

I que alguns regidors d'ajuntaments, fins i tot de Palma, no han fet cas de les instruccions i se'n foten del que els pugui passar. Alguns ja deixaren el partit per passar-se al PP i d'altres foren expulsats, com per exemple el conseller d'Agricultura i Pesca Joan Morey.

De manera que, ara, la coalició PP-UM està integrada només per membres del PP i dos consellers independents, tots dos expulsats o procedents d'UM. Al grup PP-UM del Parlament només hi ha diputats del PP que parlen en nom de PP-UM. I UM no pot parlar en nom propi sinó en nom del Grup Mixt.

No sé si m'explico. No en sé més.

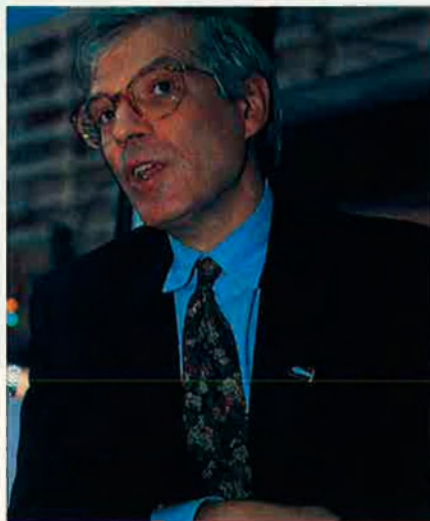
Planas Sanmartí

Borrell frivolitza amb la presidència de la Generalitat

Per Salvador Cardús, l'aparició del ministre Borrell en l'escena política catalana demostra la gravetat de l'estat a la cúpula del PSC.

L'aparició en l'escena de la política catalana del ministre José Borrell és tan recent com la crisi política, ideològica, organitzativa i de lideratge que viu el PSC. És a dir, que no es pot explicar l'una sense l'altra. En certa manera es podria dir que l'encimbellament de José Borrell en el *star system* del PSC només ha estat possible, en part, per la situació dubitativa de tota la cúpula dirigent del PSC respecte als llocs que volen i poden ocupar en un futur proper, i en part per una carambola, sense cap propòsit formal ni de Borrell ni de la direcció del partit. Al darrer Congrés del PSC, l'alt nombre de vots a Borrell va semblar més un vot de càstig a tota la resta de directiva que no pas un suport explícit al ministre.

És tan poc creïble, doncs, que José Borrell es plantegi seriosament de ser candidat a la presidència de la Generalitat, com que el PSC mateix, o si més no els líders tradicionals, l'hi vulguin. Per tant, les declaracions que Borrell va fer fa uns dies sobre la satisfacció que li

Borrell. Ministre d'Obres Públiques.

produiria de contribuir a la derrota de Pujol, no s'ha d'entendre d'altra manera que com un flirteig relativament innocent amb la idea d'aspirar a la presidència de la Generalitat. Borrell, un home brillant, i sembla que amb un cert sentit

de l'humor, té ganes de jugar, ni que sigui per cridar l'atenció de la premsa. I si a algú posa nerviós, deu ser a la direcció del PSC.

Per la seva banda, la resposta de Pujol, certament desproporcionada pel to més aviat deseixit de les paraules anteriors de Borrell, de cap manera no es pot interpretar a la llum —més aviat dèbil— de les contradiccions de Josep Maria Sala, que les va considerar fruit de la gelosia, l'enveja i la por. És inconcebible que Pujol pugui sentir gelosia, enveja o por de Borrell, naturalment. Així, doncs, per què el president de la Generalitat es va sentir obligat a respondre Borrell?

Des del meu punt de vista, Pujol responia Borrell perquè considera inacceptable que des del Govern de Madrid se li adreixin certes crítiques, especialment la de "mercantilisme", pel suport que els dóna. I si Pujol ho considera inacceptable, és perquè el president és conscient de l'alt cost polític, fins i tot més que electoral, que li pot representar aquest